

hvornår. Det er logikken i enhver politisk proces. Og det gælder ikke kun spørgsmålet om, hvordan flygtninge skal have hjælp. Der er mange, mange diskussioner om, hvordan vores grundlæggende værdier bliver gjort til virkelighed i hverdagens virkelighed. Men det ændrer ikke på, at ethvert menneske tæller.

Når vi taler om ligeværd, gælder det først og fremmest for os som mennesker. Det er en ledetråd gennem vores daglige arbejde i Bruxelles, hvor vi lovgiver og skaber rammerne for, hvad vi vil med vores europæiske samfund. Og ligeværd er også en ledetråd i mit arbejde som konkurrencekommissær. For det handler om at skabe muligheder for, at alle, store såvel som små virksomheder, har en reel chance på markedet. At sikre, at de største og stærkeste virksomheder ikke kvæler de mindre og måske mere innovative nystartede virksomheder på markedet. Eller at de store virksomheder ikke får positiv særbehandling, når deres selskabsskat skal beregnes i et medlemsland.

Efter mange år i politik har jeg også efterhånden lært, at ikke alle mennesker tænker på politik hver dag. Nogen tænker ikke engang på politik, når der er valgkamp. Men vi er til gengæld alle i berøring med markedet hver dag. Vi er alle forbrugere i stort og småt. Derfor er det så vigtigt, at vores værdier om ligeværd også er afspejlet i den måde, vi regulerer markederne på. Og i Europa er ligeværd en fælles værdi, der gælder både for os som individer og for vores samfundsøkonomi.

34 **Hvis du selv regner dig for europæisk og handler europæisk, så er du det også**

Hvornår er man egentlig dansk? Og man kunne også spørge, hvornår er man egentlig europæisk? For mig er det enkelt. Jeg finder inspirationen i Grundtvigs (1783-1872) ord fra 1848 i digtet "Folkeligheden": "Til et folk de alle høre/som sig regne selv dertil/har for modersmålet øre./har for fædrelandet ild."

Det betyder for mig, at du ikke behøver at være født et sted eller være vokset op med et lands sprog som modersmål for at høre til. Du behøver heller ikke være som de fleste. Til gengæld deler vi med vores europæiske naboer, at vi føler os nationale, før vi føler os europæiske.

Vi danskere har ofte en idé om, at vi tilhører et meget homogent land med en meget homogen befolkning, der alle taler dansk, spiser påskefrokost, ser pinsesolen danse og fejrer sankthans og jul med alt, hvad der hører sig til. Men det kommer så sandelig an på, hvordan man anskuer grænserne for Danmark. Tæller man Grønland og Færøerne med, bliver vi pludselig beriget med flere sprog, andre traditioner og bordskikke samt en helt anden madkultur.

Og går vi blot lidt mere end 200 år tilbage i historien, var Danmarks grænser helt anderledes trukket op, da Norge, Slesvig og Island talte med indtil henholdsvis 1814, 1864 og 1944. Historisk er Danmark et mangfoldigt rige. At vi så tabte, tabte og tabte, gør ikke den del af historien irrelevant. Derfor er det også lidt skævt at betragte Danmark som en meget homogen nationalstat. For vi har en mangfoldig historie og derfor en rig kultur. For mig betyder det, at det ikke kan sættes på formel, hvordan og hvornår du føler dig dansk. Og i min fortolkning af Grundtvigs ord er dansk noget, som du kan blive. Det kræver ikke lys hudfarve, kristen baggrund og/eller tre generationers danske aner. Du kan blive dansk, hvis du føler dig dansk og taler sproget.

Vores danske historie er også unægtelig flettet ind i vores europæiske historie. Selvom Europa geografisk ikke fylder meget på landkortet, så har vi mange sprog, kulturer og traditioner. Vi har lært, på den hårde måde, at vi ikke kan bygge et fredeligt Europa ved at forsøge at undertrykke andre landes sprog, kulturer og traditioner. Vi kan kun gøre det ved at respektere vores forskelle og ved at arbejde sammen om at finde løsninger.

Jeg har nu selv boet i Belgien i mere end to år for at passe mit arbejde som EU-kommissær, og jeg føler mig stadig dansk. Men det, at jeg føler mig dansk på min måde, betyder ikke, at jeg ønsker at ekskludere andre fra deres følelse af at være dansk. Hvis man som Grundtvig skriver “regner sig selv dertil”, så er man også velkommen til at være en del af fællesskabet.

Og skulle man føle sig mere dansk end belgisk, som jeg eksempelvis gør til trods for min dagligdag i Bruxelles, så ændrer det heller ikke på, at jeg stadig godt kan være en del af fællesskabet og være en pligtopfyldende borger i Bruxelles. Også selvom mine børn og jeg ser “Bagedysten” på dansk tv i stedet for “Le meilleur pâtissier”, som det hedder på fransk-belgisk tv, eller “De Meesterbakker”, som det kaldes på flamsk-belgisk tv. Vores forskelligheder i forhold til foretrukne sprog ændrer ikke på, at jeg har samme rettigheder og pligter som alle andre i Bruxelles, selvom mit modersmål hverken er fransk eller flamsk.

Selvfølgelig kan man forvente, at man tilpasser sig de vilkår og regler, der hersker der, hvor man lever. Men vi hører til der, hvor vi vælger at høre til. Det gælder også internt i vores europæiske region, hvor vi har valgt at have et indre marked for varer og tjenesteydelser. Vi har også besluttet, at vi som arbejdstagere skal have mulighed for at arbejde og bosætte os i et andet EU-land.

Vores love og regler for det indre marked og arbejdskraftens frie bevægelighed bliver oftest forbundet med noget med tekniske handelshindringer, udbudsdirektiver og værn mod velfærdsturisme. Men de love og regler, vi har opstillet for det indre marked, handler i lige så høj grad om at sikre den værdi – at vi alle kan høre til dér, hvor vi vælger at høre til i EU.

35

Hvis problemet er større end dig, kan du få magt over det ved at løse problemet sammen med andre

Før jeg flyttede til Bruxelles, har jeg boet rigtig mange år i Københavns Kommune med min mand og vores børn. Børnene har gået i byens dagsinstitutioner og skoler, og jeg har sorteret affald, som man nu skal, og rutinebrokket mig over vedligeholdelsen af veje og cykelstier. Men jeg ved faktisk ikke rigtigt, hvordan ældreplejen fungerer i Københavns Kommune. Og jeg ved heller ikke noget om karateklubbens muligheder for at få adgang til lokaler i kommunen, for mine børn har aldrig gået til karate. Men det får mig *hverken* til at konkludere, at ældreplejen ikke fungerer, eller at karateklubber bliver diskrimineret. Som udgangspunkt stoler jeg på, at demokratiet i kommunen fungerer. At de folkevalgte i samarbejde med de ansatte i kommunen sikrer, at de ældre har det godt. Og at de borgere, der interesserer sig for ældreplejen og karateklubber, tager det op med de folkevalgte, hvis de mener, at der er noget, der skal ændres.

Når der indimellem dukker eksempler op i medierne på, at noget ikke har fungeret, som det skal i min kommune, så tænker jeg heller ikke straks, at vi skal afskaffe kommunen, eller at nu melder jeg mig ud. I stedet har jeg som borger mulighed for at stille spørgsmål og engagere mig i at ændre de forhold, jeg er utilfreds med. Det samme gælder for EU. Der er selvfølgelig eksempler på ting, der ikke fungerer i vores europæiske fælleskab. Eksempelvis synes jeg ikke, at vi i Europa har